

Stephanie
Laurens

B
aronetka

O. Liška

Svéhlavá
nevěsta

Svéhlavá nevěsta

Přeložila: **DANA CHODILOVÁ**

Stephanie Laurens: Svěhlavá nevěsta

Vydání první

Copyright © 2009 by Savdek Management Proprietary Ltd.

Published by arrangement with Avon,

an imprint of HarperCollins Publishers

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2011 jako svou 1605. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *The Untamed Bride*

vydaného nakladatelstvím Avon Books,

An Imprint of HarperCollins Publishers, New York v roce 2009

Český překlad © 2011 Dana Chodilová

Odpovědný redaktor Jiří Chodil

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Oldřich Liška

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-417-2

BARONET

Praha 2011

Stephanie Laurens

Svéhlavá nevěsta

Úvodní román cyklu
ČERNÁ KOBRA

» *Uvod* »

Indie, 1822

24. března 1822

Centrála britské Východoindické společnosti, Kalkata, Indie

Nemohu ani vypovědět, jak je důležité, abychom toho padoucha dostali.“ Francis Rawdon-Hastings, markýz z Hastingsu a posledních devět let generální guvernér Indie, přecházel těžkým krokem za svým stolem.

Devět důstojníků, pohodlně usazených v elegantních ratanových křeslech před tím masivním mahagónovým kusem nábytku v guvernérově pracovně, zachovávalo klid a mlčení. Těžký vlhký vzduch vířilo jen Hastingsovo belhání.

Starý muž brunátněl, zatínal pěsti, svaly na ramech a pažích se mu napínaly. Plukovník Derek Delborough, pro všechny známé Del, který seděl na konci řady křesel, pozoroval rozčilení svého vrchního velitele klidně a nevzrušeně. Hastings si dal pěkně načas, než povolal plukovníka a jeho muže, své osobně jmenované zvláštní důstojníky.

Bíle omítnutou stěnu za Hastingsem členila okna zasazená v týkových rámech, stíněná širokým balkonem a chráněná před rychle narůstajícím žářem oke-

nicemi. Mezi okny visel portrét krále, malovaný v době, kdy byl ještě princem a miláčkem Evropy. Princ regent z něj důstojně shlížel na tuto základnu anglického bohatství a vlivu, přepychově zařízenou stolkou z růžového tropického dřeva a týkovými skříňkami, vesměs složitě vyřezávanými a vykládanými. Leskly se ve světle, které se linulo skrz okenice a odráželo se od nesčetných mosazných ozdob.

Pokoj byl vzdušný, úzkostlivě čistý a exoticky vybavený. Skrz svou praktičnost vydechoval nadčasový klid, podobně jako sám indický subkontinent, jehož velké části nyní Hastings vládl.

Na Hastingse ale to konejšivé prostředí neúčinkovalo, dál se těžce belhal sem tam. „To plenění našich konvojů *nesmí* pokračovat – ztrácíme tvář s každým uplynulým dnem, s každým útokem, který mu projde.“

„Vyrozuměl jsem,“ protáhl Del se zosobněným klidem, tak nápadným opakem Hastingsova napjatého tónu, „že se činy Černé kobry už nějakou dobu stupňují.“

„Ano, sakra! A pobočka v Bombaji to nepovažovala za nutné nahlásit, natož nějak *reagovat*. Rozhoupali se teprve před několika měsíci a teď kňourají, že jim situace přerůstá přes hlavu.“ Hastings se zastavil u středu stolu, podrážděně prohrábl hraničku listin, vytáhl několik papírů a posunul je po naleštěné desce. „Tohle jsou poslední zprávy – jen abyste věděli, jaký chaos na vás čeká.“

Čtyři muži, usazení po Delově pravici, se na plukovníka podívali. Když přikývl, natáhli se a každý si vzal jeden dokument. Opřeli se v křeslech a studovali hlášení.

„Slyšel jsem,“ pokračoval Del, „že se kult Černé kobry poprvé objevil v devatenáctém roce. Odehrálo se ještě něco předtím, nebo to byl počátek?“

„Tehdy jsme se s ním setkali poprvé a místní v Bombaji o něm dřív neslyšeli. Netušíme, jestli nečíhal někde v pozadí – bůh ví, že těch tajných domorodých kultů je dost a dost –, ale neobjevila se ani hlášení od dřívějších maháradžů. K prvním akcím došlo teprve v průběhu devatenáctého roku.“

„A nový kult napovídá příchod nového vůdce.“

„Jistě, a právě toho budete muset zlikvidovat. Anebo natolik poškodit jeho síly,“ Hastings máchl k listinám, které muži studovali, „tu lůzu, kterou využívá k vraždění, plenění a drancování, aby se stáhl zpátky pod kámen, zpod kterého se vyplazil.“

„Vraždění, plenění a drancování, to není zdaleka všechno.“ Major Gareth Hamilton, jeden ze čtyř důstojníků pod Delovým vedením, vzhlédl a hnědýma očima se zabodl do Hastingsse. „Tohle vypadá jako úmyslné terorizování vesnic, jako by si je chtěl podrobit. Na kult je to dost ctižádostivé – pokouší se chopit moci, ne jen jako obvykle ždímat peníze a krást zboží.“

„Chce lid ovládnout strachem.“ Kapitán Rafe Carstairs, usazený o tři místa dále od Dela, stejně jako Gareth odhodil přečtenou zprávu zpátky na stůl. Rafeovy aristokratické rysy vyzařovaly odpor, dokonce znechucení. Delovi to prozradilo, že zpráva, kterou si Rafe právě přečetl, je vskutku hrozná.

Celá pětice, která seděla před Hastingsovým stolem, zažila masakry, jaké by si většina lidí nedokázala ani představit. Jejich skupina se v řadách kavalerie pod vedením generála Henryho Pageta zúčastnila tažení do Španělska, pak se ocitla v samém centru dění u Waterloo a nato byla pověřena službou u Východoindické společnosti. Působila tu pod Hastingsovým vedením coby elitní skupina důstojníků, určená k ha-

šení nejhorších povstání a nepokojů, které v uplynulých sedmi letech propukaly na subkontinentu.

Major Logan Monteith, usazený mezi Garethem a Rafem, se ušklíbl, máchl opáleným zápěstím a odhodil přečtenou zprávu k ostatním na stůl. „Oproti této Černé kobře vypadá i krvežíznivá bohyně zkázy Kálí jako civilizovaná dáma.“

Vedle Rafea se natáhl dopředu kapitán James MacFarlane. Byl poslední a nejmladší z pěti a měl stále ještě trochu chlapecký obličej, i když už oslavil devětadvacet let. Opatrně položil svůj dokument k ostatním. „V Bombaji netuší, kdo za tím stojí? Žádná stopa – žádní komplici, žádná oblast, kde by kult sídlil?“

„Po více než pěti měsících aktivního pátrání nemá Bombaj vůbec nic. Snad jen *podezření*, že si kult získal některá maráthská knížátka a ta ho tajně podporují.“

Rafe si odfrkl. „Tohle by předvídal i blázen. Od té doby, kdy jsme je v osmnáctém roce potlačili, touží po boji – po *jakémkoli* boji, je jim to jedno.“

„Přesně tak,“ poznamenal Hastings kysele a jízlivě. „Jak víte, v Bombaji je nyní guvernérem Ensworth. Ve všech ostatních ohledech si vede dobře, ale je to diplomat, ne voják, a dobrovolně přiznává, že mu ta věc s Černou kobrou přerůstá přes hlavu.“ Hastings přešel muze pohledem a spočinul na Delovi. „A tady přichází řada na vás, pánové.“

„Pokud to dobře chápu,“ nadnesl Del, „tak se Ensworth neurazí, když zasáhneme na jeho půdě.“

„Přesně naopak – uvítá vás s otevřenou náručí. Je v koncích, pokouší se uklidnit obchodníky a současně dodržet rozpočet z Londýna – není to lehké, když mu vydrancují každý pátý konvoj.“ Hastings se odmlčel. Ve tváři se mu na okamžik objevilo napětí z řízení té rozsáhlé říše, kterou se Indie stala. Pak zaťal zuby

a pohlédl svým společníkům do očí. „Nemohu ani vyjádřit, jak důležitá je tahle mise. Kult Černé kobry se *musí* zastavit. Plenění a zvěrstva páchaná jeho jménem dosáhla úrovně, která neohrožuje jen Východoindickou společnost, ale i Anglii – co se týče obchodu i samotného našeho postavení. A vy všichni jste tu dost dlouho na to, abyste věděli, jak důležité je to postavení pro trvalé zájmy naší země. A konečně,“ pokývl hlavou ke zprávám na stole, „je třeba Černou kobru zničit kvůli Indii a lidem ve vesnicích.“

„O tom není sporu.“ Rafe se zvedl ze své typické líné polohy na židli a spolu s Delem a ostatními vstal.

Hastings po nich přešel pohledem. Stáli vyrovnáni v uniformách před jeho stolem jako neochvějná rudá zeď, bývalí členové královské gardy, zocelení dlouhými roky bitev a velení. Všichni měli nad sto osmdesát centimetrů a ve tvářích vyryté zkušenosti, dokonce i mladý MacFarlane; v očích jim bylo znát, že se vyznají.

Hastingse potěšilo, co před sebou viděl. Pokývl. „Vaším úkolem, pánové, je identifikovat a zajmout vůdce kultu Černá kobra a přivést ho spravedlnosti. Máte volnou ruku, co se týče prostředků a způsobů. Je mi jedno, jak to provedete, pokud bude spravedlnosti učiněno zadost. Jako obvykle můžete čerpat z účtu Společnosti a využívat její jednotky, jak uznáte za vhodné.“

Jako vždycky to byl Rafe, kdo společné myšlenky převedl do slov: „Zmínil jste se o zničení hlavy toho kultu.“ Mluvil lehce, se svým obvyklým šarmem, jako by byl na čajovém dýchánku a hovořil o kroketu. „V takových případech je to nejúčinnější metoda. Máme tomu rozumět tak, že chcete, abychom stíhali přímo vůdce – či snad máme hrát opatrně a pokoušet se chránit konvoje, jak jen to bude možné?“

Hastings se podíval do Rafeových klidných modrých očí. „Vy, kapitáne, přece nevíte, co to je opatrnost.“

Del se ušklíbl. Koutkem oka viděl, že Gareth udělal totéž. Rafe, kterému se neříkalo „Neukázněný“ jen tak pro nic za nic, se tvářil jako nevíňátko a čelil posměšnému Hastingsovu pohledu.

Generální guvernér zahučel. „Míníte správně. Očekávám, že se zaměříte konkrétně na Černou kobru, zjistíte jeho totožnost a odstraníte ho. Dále dělejte, co umíte, ale situace je naléhavá a opatrnost si už nemůžeme dovolit.“

Znovu je přešel pohledem. „Můžete si mé příkazy vyložit, jak je vám libo – jen přiveďte Černou kobru spravedlnosti.“

15. srpen, o pět měsíců později

Důstojnický klub

Základna britské Východoindické společnosti v Bombaji

„Hastings vážně říkal, že si můžeme jeho příkazy vyložit, jak chceme – že máme volnou ruku, co se týče prostředků a způsobů.“

Rafe se opřel o stěnu za sebou, zvedl sklenku, kterou jim chlapec z baru právě položil na stůl, a dlouze se napil kalného piva barvy jantaru.

Celá jejich pětice – Del, Gareth, Logan, Rafe a James – seděla u rohového stolu, který si zabrala v baru u důstojnického klubu. Zvolili si ho mimo jiné kvůli tomu, že nabízel nerušený výhled po celém baru – uzavřené přední verandě důstojnického klubu – i na prostranství před schody na verandu. Dále, a to byla hlavní výhoda stolu, měli v zádech a po jedné straně

silné kamenné zdi; nikdo tedy nemohl nenápadně postávat poblíž, ať už venku nebo uvnitř, a poslouchat jejich tlumený hovor.

Bambusové clony, upevněné mezi předními pilíři verandy, byly nyní spuštěny, aby bránily odpolednímu slunci a prachu, vířenému jednotkou domorodých vojáků britského vojska, zabranou do nácvičku slavnostní přehlídky. V baru tak vládl stinný chládek. Dolehal k nim jen šum rozhovoru dalších dvou skupin důstojníků, usazených o kus dál na dlouhé verandě, a z výklenku na druhém konci zaznívalo tukaní biliárových koulí.

„Pravda.“ Gareth se chopil sklenky. „Ale podle mě si ten starý dobrý markýz nepředstavoval, že ho obejdeme.“

„Soudím, že nemáme na výběr.“ Logan se spolu s ostatními třemi podíval na Dela.

Del, který upíral pohled do svého piva, ucítil, že si ho přátelé měří. Vzhlédl k nim. „Pokud je Černá kobra vážně Roderick Ferrar, jak se domníváme, pak nám Hastings za tu zprávu nepoděkuje.“

„Ale stejně udělá, co je třeba, ne?“ James se natáhl po poslední zbylé sklence na tácku.

Del se na něj podíval. „Všiml sis toho portrétu za Hastingsovým stolem?“

„Toho princova?“

Del přikývl. „Ten obraz není majetek společnosti, patří Hastingsovi. Vděčí za své jmenování princi, pardon, Jeho Veličenstvu – a ví, že na to nesmí zapomenout. Pokud objevíme nevyvratitelný důkaz o tom, že náš zločinec je Ferrar, a předáme ho Hastingsovi, dostaneme ho do nepříjemné pozice. Bude se muset rozhodnout, co je pro něj přednější – jestli vlastní svědomí, nebo král.“

James se mračil a otáčel sklenku v rukách. „To je Ferrar vážně tak nedotknutelný?“

„Ano.“ Delovo přitakání zdůraznil i Garethův, Loganův a Rafeův hlas.

„Hastings je zavázán králi,“ vysvětloval Del, „a král je zavázán Ferrarovi staršímu, hraběti ze Shrewtonu. Navíc se dobře ví, že Ferrar je otcův oblíbenec, byť je až druhorozený syn.“

„Říká se,“ dodal Rafe a naklonil se přes stůl, „že Shrewton má krále v hrsti – a tomu není těžké uvěřit. Takže pokud mezi Hastingsem a Shrewtonem nevládne nějaké nepřátelství, o kterém nikdo neví, bude se Hastings cítit povinen ‚ztratit‘ každý důkaz, který najdeme.“

Logan si odfrkl. „Sakra – nepřekvapilo by mě, kdyby něco z toho zlata, o které Kobra odírá Společnost, skončilo oklikou v kapse Jeho Veličenstva.“

„Hastings,“ připomněl jim Gareth, „hodně zdůrazňoval, abychom ‚přivedli Černou kobru spravedlnosti‘. Nenařídil nám, abychom ho zajali a dopravili do Bombaje.“ Podíval se na Dela a povytáhl obočí. „Myslíš, že má Hastings stejné podezření jako my a naším prostřednictvím chce dosáhnout spravedlnosti, aby tak neurazil svého vladaře?“

Del se cynicky ušklíbl. „Ta možnost už mě taky napadla. Zvažte to – stačily nám pouhé dva týdny, než jsme pochopili, že Černá kobra má buď někoho tady v guvernérově kanceláři, nebo je sám členem guvernérova štábu. Potom stačilo kolik? – šest týdnů? – pozorování, které konvoje byly napadeny, a padlo podezření na Ferrara. Coby druhý pobočník guvernéra Bombaje jedině on znal podrobnosti o všech dotyčných konvojích – jiní měli detaily jen o některých, ale on znal trasy a čas u všech. Hastings měl podobné in-

formace už měsíce. Musí mít přinejmenším podezření, kdo stojí za kultem Černé kobry.“

„Hastings,“ přidal se Rafe, „taky ví, kdy zde Roderick Ferrar nastoupil do služby – bylo to na začátku roku 1819, zhruba pět měsíců před prvním známým zásahem Kobry a jeho stoupenců.“

„Ostrému chlapíkovi jako Ferrar pět měsíců stačí, aby poznal možnosti, nadělal plány a nashromáždil ty stoupence,“ pokýval Logan. „A coby guvernérův pobočník má přímý a oficiální kontakt s rebelantskými knížátky – s těmi horkými hlavami, o kterých už víme, že tajně postoupily Černé kobře své soukromé lupičské gangy.“

„Ferrar,“ vzpomínal Del, „se nejprve hlásil u Hastingse v Kalkatě, než se připojil zde ke guvernérově štábu – a naše zdroje z Kalkaty tvrdí, že si to místo zvlášť vyžádal. Ferrar mohl dostat pozici u Hastingse v ústředí, stačilo jen chtít. Který mladík, dychtivý postupu ve Společnosti, by nechtěl pracovat přímo pro šéfa? Ale Ferrar ne, ten požádal o přemístění do Bombaje. Zřejmě je úplně spokojený s místem druhého pobočníka.“

„Člověka napadá,“ zamračil se Gareth, „jestli hlavní výhoda toho místa nespočívá v tom, že ho od Hastingsova pozorného dohledu dělí celý subkontinent.“

„Takže, Jamesi, chlapče,“ Rafe poplácal mladého kapitána po zádech, „všechno nasvědčuje tomu, že příkaz ‚přivést Černou kobru spravedlnosti‘ a nasadit přitom všechny nutné prostředky, je nejspíš metoda mazaného politika, jak tu záležitost šikovně vyřídit.“ Rafe se podíval ostatním do očí. „A Hastings nás zná dost dobře, aby si byl jistý, že za něj tu špinavou práci uděláme.“

James se rozhlédl po ostatních. Viděl, že si všichni myslí totéž, a neochotně přikývl. „Dobře. Takže Has-

tingse obejdeme. Ale jak to uděláme?“ Podíval se na Dela. „Dozvěděl ses něco z Anglie?“

Del se rozhlédl po verandě, přesvědčil se, že je nikdo nemůže vyslechnout. „Dnes ráno připlula fregata s tuze tajným balíčkem pro mě.“

„Od Devila?“ zeptal se Gareth.

Del přikývl. „Dopis od něj a ještě od jednoho šlechtice – od vévody z Wolverstonu.“

„Od Wolverstonu?“ Rafe se zamračil. „Myslel jsem, že ten stařík je tak trochu samotář.“

„To byl,“ potvrdil Del. „Ale jeho syn, současný vévoda, je něco jiného. Známe ho, nebo spíš jsme ho znali, pod jiným jménem: Dalziel.“

Ostatní čtyři povytáhli obočí. „Dalziel je vážně Wolverstone?“ podivil se James.

„Dědic starého vévody,“ odpověděl Del. „Starý pán zemřel na konci roku 1816, když už jsme byli tady.“

Gareth počítal roky. „Dalziel už tehdy musel odejít ze služby.“

„Nejspíš. A Devil Cynster coby vévoda ze St. Ives se s novým vévodou dobře zná. Přečetl si můj dopis, ve kterém jsem mu vysvětlil naši obtížnou situaci, a ukázal ho Wolverstonovi, soudil, že nikdo jiný nám neporadí lépe. Pokud si vzpomínáte, Dalziel řídil všechny britské agenty na cizí půdě víc než deset let a zná všechny triky kolem předávání citlivých informací přes kontinent a do Anglie. A navíc, jak Devil výslovně zdůraznil, Wolverstone králi nic nedluží – spíš je to přesně naopak, a Jeho Veličenstvo si to moc dobře uvědomuje. Pokud Wolverstone přijde s důkazem, že Černá kobra je Ferrar mladší, netroufne si král ani Shrewton udělat nic, čím by zarazili kola spravedlnosti.“

Rafe se zašklebil. „Vždycky jsem věděl, že se bude hodit, že jsme u Waterloo vytvořili jednotku s Cynstery.“

Gareth se nostalgicky usmál. „Byli to zatraceně dobří vojáci, i když ne profesionálové.“

„Mají to v krvi,“ pokýval rozvážně Logan.

„A ti jejich koně stáli za to,“ dodal Rafe.

„Dost často jsme jim kryli záda a oni nám teď tu službu vracejí.“ Del pozvedl sklenku a počkal, až si s ním ostatní přifuknou. „Na staré druhy ve zbrani.“

Všichni se napili a pak se Logan podíval na Dela. „Takže nám Wolverstone dal tu žádanou radu?“

Del přikývl. „Podrobnou. Předně potvrdil, že je ochoten převzít jakýkoli důkaz, se kterým přijdeme, a předložit ho příslušnými cestami – má pro to postavení a všechny nutné kontakty. Nicméně jasně tvrdí, že abychom Ferrara mladšího zničili, musíme získat nezvratný důkaz. Jasný, očividný, jednoznačný, nic nepřímého, nic, co by vyžadovalo výklad, natož podrobnou znalost situace.“

Gareth zamumlal: „Takže to musí být něco, co na Ferrara poukáže nesporně a přímo.“

„Přesně tak.“ Del odložil prázdnou sklenku. „Jakmile ten důkaz získáme – a Wolverstone se vyjádřil, že bez správného důkazu nemá smysl se do toho pouštět – zkrátka, jakmile ho získáme, rozpracoval už... jakési tažení, podrobný plán, jak ten důkaz bezpečně dopravit do Anglie a do jeho rukou.“ Del si ostatní změřil a suše se ušklíbl. „Při pohledu na ten plán není těžké pochopit, proč byl Wolverstone ve své předchozí roli tak úspěšný.“

„Takže o co jde?“ Logan se opřel o stůl, očividně zaujatý. I ostatní napjatě čekali.

„Máme pořídit kopie toho důkazu a pak se každý zvlášť a nezávisle vydat domů – čtyři z nás povevou

kopie a jeden originál. Poslal mi pět zapečetěných dopisů – pět souborů instrukcí – jeden pro originál, další čtyři pro návnady. Každý dopis obsahuje trasu, jakou se má posel vydat do Anglie, a přístavy, které máme použít – jakmile dorazíme, budou na nás čekat jeho muži a doprovodí nás dál. Náš doprovod bude vědět, kam se pak máme v Anglii vydat.“

Logan našpulil rty. „Wolverstone očividně vyznává metodu, že informace má znát jen ten, kdo je znát potřebuje.“

Del se usmál. „Je to zařízeno tak, že každý sice bude vědět, co sám veze – návnadu nebo originál – a trasu domů, ale nebudeme tušit, co mají ostatní, ani kdy pojedou. Kdo veze originál a jakou trasou, jakými přístavy, to bude vědět jen ten z nás, kdo si ten originál vybere.“ Del se odtáhl ze stolu a opřel se na židli. „Dalziel chce, abychom losovali a pak se okamžitě rozešli.“

Rafe přikývl. „Tak to bude bezpečnější.“ Rozhlédl se kolem stolu. „Díky tomu nikdo nemůže prozradit ty ostatní, kdyby ho nepřítel chytil.“ S netypicky vážnou tváří i hlasem odložil opatrně skleničku na táč. „Po těch měsících stíhání gangů Černé kobry, když jsme z první ruky poznali výsledky jejich metod... je jenom moudré se zajistit pro případ, kdyby někoho z nás dostali. To, co nevíme, nemůžeme prozradit.“

Uplynula chvilka ticha. Každý si připomněl zvěřstva, jaká vídal při vedení svých jednotek do nájezdů do odlehlých končin a kopců, při stíhání Černé kobry a lupičských gangů, které tvořily většinu sil kultu, při pátrání po důkazu – nezvratném, neochvějném důkazu, který potřebovali k ukončení vlády Černé kobry.

Gareth dlouze nasál vzduch a vydechl ho se slovy: „Takže najdeme náš důkaz a dopravíme ho domů.“

Podíval se na ostatní. „Odjedeme tam na dovolenou, nebo konečně odstoupíme ze služby?“

Rafe si přejel rukou po tváři, jako by chtěl setřít nepříjemné vzpomínky, které ho před chvílí přepadly. „Já rezignuji.“ I on se rozhlédl po svých družích a četl jim ve tvářích. „Všichni jsme o tom uvažovali – bavili se o tom, žertovali, ale přitom jsme o tom vážně přemýšleli.“

„To je pravda.“ Logan si točil prázdnou sklenkou mezi prsty. „A po těch posledních měsících – a před dalšími, než získáme ten důkaz – už toho budu mít nad hlavu.“ Vzhlédl. „I já jsem připravený odjet natrvalo domů.“

Del přikývl. „Já taky.“ Podíval se na Garetha.

Ten pokýval. „Účastním se různých vojenských tažení skoro celý život – stejně jako vy všichni. Bavila mě, ale to, co děláme tady, už vojenské tažení není. Tato země nepotřebuje vojsko, kavalerii ani zbraně. Potřebuje vládce, kteří povládnu, a to my nejsme.“ Rozhlédl se po ostatních. „Chci říct, že naše role tady skončila.“

„Nebo skončí,“ opravil ho Del, „jakmile dopadneme Černou kobru.“

Rafe se podíval na Jamese. „A co ty, mládenče?“

Přestože k nim James patřil už od Waterloo, platil za benjamínka skupiny. Byl jenom o dva roky mladší než Rafe, ale ve zkušenostech a ještě spíš v temperamentu byl ten rozdíl mnohem větší. Co se týkalo znalostí, chování a autority, vyrovnal se Rafe Delovi. Rafe zůstal kapitánem z vlastní vůle, odmítl povýšení, aby lépe splynul se svými muži, aby jim mohl být příkladem a vést je. Byl to pozoruhodný velitel v terénu.

Del, Gareth, Logan a Rafe byli sobě rovni, lišili se ve svých silných stránkách, ale navzájem je uznávali.

James, ať bojoval v jakýchkoli situacích, ať viděl jakákoli zvěrstva a masakry, stále si udržoval jistý pozůstatek nevinnosti, jakou měl, když k nim vstoupil coby mladík do zavedené jednotky kavalerie. Z toho pramenil jejich otcovský přístup, zvyk považovat ho za mnohem mladšího, popichovat ho jako nezralého důstojníčka, pocit povinnosti na něj dohlížet, byť jen z dálky.

James pokrčil rameny. „Pokud rezignujete vy všichni, pak já taky – rodiče mě s radostí uvítají doma. Celý poslední rok naznačují, že už bych se měl vrátit, usadit se – takové věci.“

Rafe se zasmál. „Nejspíš už pro tebe mají vybranou nějakou mladou dámičku.“

James se jen usmál, jejich popichování na něj jako obyčejně nepůsobilo. „Nejspíš.“

James měl jako jediný z nich rodiče ještě naživu. Delovi zbyly dvě tety z otcovy strany, zatímco Rafe, mladší syn vikomta, měl nesčetné příbuzné a sourozence, které roky neviděl, ale stejně jako na Garetha a na Logana na něj v Anglii nikdo nečekal.

Návrat domů. Jen James měl skutečný domov, kam se mohl vrátit. Pro ně ostatní byl „domov“ jen nejasný pojem, který budou muset nějak naplnit, až se vrátí na anglickou půdu. Návratem do Anglie se ti čtyři starší pustí tak trochu do neznáma, ale Del sám za sebe věděl, že je načase. Nepřekvapovalo ho, že to ostatní cítí stejně.

Naznačil obsluze, aby přinesla další rundu. Když pití dorazilo a chlapec zmizel, pozvedl Del skleničku. „Indie z nás udělala boháče, dala nám víc, než bychom jinak získali. Je jen správné oplatit jí to tím, že zničíme kult,“ podíval se na Rafea a zazubil se, „že dopadneme Černou kobru. A pokud nás to přivede

zpátky do Anglie, i to se hodí.“ Setkal se s pohledy ostatních. „V tom jsme všichni zajedno.“ Pozvedl sklenku a podržel ji, aby si s ním ostatní mohli přituknout. „Na náš definitivní návrat do Anglie.“

„Domů,“ dodal Rafe a sklenky zazvonily.

Všichni se napili, pak se jako vždy praktický Gareth zeptal: „A jak se nám daří shánění toho důkazu?“

Minulé tři měsíce – od té doby, kdy se přesvědčili, že Roderick Ferrar, druhý pobočník guvernéra Bombaje, musí být Černá kobra – strávili pokusy opatřit důkaz o Ferrarově tajné identitě, ale bez úspěchu. Každý z nich nyní informoval ostatní o svých posledních výpadech na území, kterému se brzy začalo říkat „teritorium Černé kobry“. Všechny ty útoky se soustředily na odhalení nějaké stopy, vodítka, nějakého spojení s Ferrarem. Ale odhalili jenom terorizované vesnice, některé vypálené do základů, jiné s prázdnými chatrčemi, kde nikdo nepřežil, důkazy o plenění a mučení všude kolem.

Bezohledné ničení a záliba v násilí pro násilí samotné, to se stalo poznávacím znamením kultu Černé kobry. Ale přes všechny masakry, které viděli, se dosud nevyonořil ani jediný důkaz.

„Je chytrý, to se tomu grázlovi musí nechat,“ zabručel Rafe. „Když už objevíme někoho z jeho kultu, zjistíme, že dostává instrukce od jiného. Toho buď nezná, nebo od něj vede stopa jen k dalšímu domorodci –“

„A nakonec zase narazíme na někoho, kdo neví nic.“ Logan se zatvářil znechuceně. „Je to jako ta hra na šeptanou, jenomže tady nikdo netuší, kdo s šeptáním začal.“

„Černé kobře nahrávají vztahy mezi Indy, jejich kastovní systém,“ povzdechl si James. „Příslušníci kultu bezpodmínečně poslouchají a vůbec jim nevadí, že

o svých vůdcích nic nevědí. Stačí jim, že jsou to vůdcové, takže je musí poslechnout.“

„Je to jako opona,“ zavrčel Gareth. „Černá kobra operuje zpoza záměrně udržované opony.“

„A platí tu obvyklá tajemnost kultů,“ dodal Rafe. „Členové jsou přesvědčeni, že je správné, že se Kobra nenechá vidět ani slyšet – pokud víme, vydává rozkazy na útržcích papíru, které procházejí tou zatracenou oponou.“

„Podle Wolverstona a Devila,“ řekl Del, „je známo, že celá rodina Ferrarů dokáže brutálně vykořisťovat – to proto dosáhl hrabě ze Shrewtonu své pozice. A Roderick Ferrar zřejmě nepadl daleko od stromu.“

„Takže co dál?“ zeptal se Rafe.

Následující půlhodinu při dalším pivu probírali vesnice a základny, které by stály za návštěvu. „Už jen ten oficiální příjezd budou považovat za provokaci,“ uvažoval Logan. „Pokud vyvoláme boj, možná zajmeme někoho, kdo bude vědět něco užitečného.“

„A pak nastoupí další oříšek, přimět ho k řeči.“ Rafe pohlédl na ostatní. „To je to pouto strachu. Černá kobra jim svázal jazyky strachem z odplaty.“

„A ta prý bývá strašlivá,“ dodal James. „Pořád vidím toho člověka, kterého jsem chytil minulý týden.“ Zašklebil se.

„Nemůžeme dělat nic jiného, než na ně tlačit ještě víc,“ pokrčil rameny Del. „Potřebujeme ten důkaz – nezvratný důkaz, který povede k Ferrarovi. Gareth a já se budeme snažit vyždímat něco z Ferrarových kontaktů s knížaty – začneme vyslyšet ty, se kterými jednal prostřednictvím guvernérovy kanceláře. Při svém temperamentu si musel nadělat nepřátele – s trochou štěstí někdo z nich promluví, a to se dá spíš čekat od rozčilených knížátek než od vesničanů.“

„Pravda.“ Logan si vyměnil pohled s Rafem a Jamesem. „A my budeme mezitím dál věřit prach ve vesnicích a městech.“

„Když nic jiného,“ dodal Gareth, „aspoň se ten grázl soustředí na tohle bitevní pole, ne na domov. Del a já nebudeme tolik nápadní.“

James se zašklebil. „Mě z toho budete muset na pár týdnů vynechat – vypadá to, že mě čeká služební mise. Guvernér si vyžádal, abych zajel s jednotkou do Poony a doprovodil jeho neteř zpátky do Bombaje.“

Všichni ho hlasitě politovali, přitom se odlepili od stolu a vstali.

Rafe poplácal Jamese po rameni. „Nevadí – aspoň budeš mít šanci si pár dní oddechnout. A většina evropských dam a jejich drahých dcerušek tráví monzunovou sezónu v Pooně. Kdo ví, možná tam objevíš nějaké půvabné rozptýlení.“

James si odfrkl. „Myslíš tím, že budu muset navštěvovat slavnostní večere a vést ty hloupé řečičky, tancovat s uhihňanými holčinami, které na mě budou dělat oči, zatímco ty a Logan si užijete veškerou legraci při pronásledování Černé kobry a rozhánění kultu. Díky, ale radši bych dělal něco užitečného.“

Rafe se zasmál a chytil Jamese kolem ramen. „Pokud s Loganem rozvážeme někomu z kultu jazyk, vrátíš se včas, abys nám pomohl jít po stopě.“

„Ano, ale jen si pomysli, jak nudné týdny mě čekají.“ James spolu s Rafem zamířil k východu. „Až se vrátím, zasloužím si něco zvlášť nadějného.“

Del se usmál tomu, jak James touží vybrat si po návratu z Poony svůj díl dobrodružství, a vyšel s Garethem a Loganem za druhými dvěma ven.

2. září, o osmnáct dní později

Kasárna Východoindické společnosti, Bombaj

Horký suchý vítr neúnavně vál po volném prostranství, nesl prach zvířený indickými vojáky, kteří nacvičovali formace a pochod, zatímco se slunce pomalu snášelo k západu.

Na verandě kasáren seděl Del v nízkém dřevěném křesle, nohy přehozené nahoře na opěradle, sklenku v ruce a čekal spolu s Garethem, který podobně uvolněný trůnil vedle něj, až se k nim připojí ostatní. Logan a Rafe se dnes vraceli ze svých posledních výprav a Jamese čekali z Poony. Bylo načase zase zvážit situaci a rozhodnout se, co dál.

Logan dorazil se svou jednotkou před půlhodinou. Celý zaprášený podal zprávu veliteli pevnosti a pak se vydal ke kasárnám. Vystoupal po nízkých schodech na verandu a zachmuřeně zavrtěl hlavou, ještě než se ho Del nebo Gareth stačili zeptat, jak se mu vedlo. Pak se zašel do kasáren umýt a převléci.

Del pozoroval, jak vojáci neúnavně trénují na cvičišti, a cítil, jak ho tíží neúspěch. Věděl, že ostatní jsou na tom podobně. Snažili se neúnavně – a v Rafeově případě čím dál nebezpečněji – pokoušeli se vyštourat ten potřebný důležitý důkaz, ale nic, co zjistili, neodpovídalo Wolverstonovým kritériím.

To, co zjistili, potvrzovalo, že Černá kobra je Ferrar a nikdo jiný. Jak Rafe, tak Logan objevili bývalé členy kultu, kteří mívali v organizaci vysoké postavení, než je znechutila brutální vláda Kobry a než se jim podařilo utéci z jeho teritoria. Potvrdili, že Černá kobra je „anglo“ – tedy Angličan – a navíc osoba, která mluví s typicky kultivovaným přízvukem vyšší třídy.

S vodítky, dokumenty a opatrnými poznámkami, které se Delovi a Garethovi podařilo vymámit z četných maráthských knížátek, nebylo absolutně žádných pochyb o tom, že mají pravého muže.

Ale ještě to museli dokázat.

Těžký krok předznamenal příchod Logana. Svezl se do křesla vedle nich, nechal hlavu padnout dozadu na opěradlo a zavřel oči.

„Nic?“ zeptal se Gareth, i když byla odpověď jasná.

„Ještě hůř.“ Logan ani neotevřel oči. „V každé vesnici, kam jsme přijeli, se lidé krčili strachy. Nechtěli se ani nechat vidět, jak s námi mluví. Černá kobra je má v hrsti, jsou vyděšení – a podle všeho, co jsme viděli, k tomu mají důvod.“ Logan se odmlčel a pak pokračoval tišším hlasem, stále se zavřenýma očima: „U většiny vesnic jsme narazili na mstu Černé kobry – na muže i ženy a děti nabodnuté na kůlech.“

Roztřeseně se nadechl, pak se posadil zpřímá a promnul si tvář. „Bylo to... víc než příšerné.“ Po chvílce se podíval na druhé dva. „Musíme toho šílence zastavit.“

Del se ušklíbl. „Viděl jsi Rafea?“

„Jenom zpočátku. Mířil dál na východ, do hor. Doufal, že objeví hranice teritoria Kobry, zjistí, jestli nějaká vesnice dosud neodolává a nechce vyměnit informace za pomoc.“

Gareth zahučel. „Vyhledával boj, jako obyčejně.“ Nebyla v tom ani špetka zloby.

Logan vyhlédl na cvičiště. „Copak ho nevyhledáváme všichni?“

Del sledoval jeho pohled tam, kde se daleko za branami pevnosti plynule blížil obláček prachu.

Když minul vzdálené brány, zhmotnil se do jednotky domorodých jízdních vojáků v čele s Rafem, který jim na této misi velel.

Stačil jim jediný pohled do Rafeovy tváře, když přitahoval otěže o pár metrů dál, aby je ušetřil prachu, a už znali odpověď na nejnaléhavější otázku. Neuspěl o nic víc než Logan, žádný důkaz nezískal.

Rafe předal otěže jednomu seržantovi a došel na verandu. Únava – ne, vyčerpání – vyzařovaly z každého rysu vysoké postavy. Vyhnul se schodům, došel k zábradlí, za kterým seděli, zkrřížil na něm ruce a složil si rozcuchanou a zaprášenou světlovlasou hlavu na paže. Jeho hlas k nim dolehl ztlumený a podivně chraplavý. „Prosím, řekněte mi, že jste někdo něco našli – cokoliv, co se dá použít k zastavení toho grázla.“

Nikdo neodpověděl.

Rafe svěsil ramena, povzdechl si a zvedl hlavu. Poprvé mu viděli jasně do tváře. V očích měl něco víc než skleslost.

Logan se nahnul dopředu. „Tys něco našel.“

Rafe se nadechl a ohlédl se za svou jednotkou, která se rozcházela. Pak přikývl. „V jedné vesnici, kde se starší už podrobili požadavkům Černé kobry. Věděli jste, že si bere polovinu – *polovinu!* – toho, co vyždímají ze svých políček? Bere doslova dětem jídlo od pusy!“

Po chvíli pokračoval. „Nebylo tam pro nás nic, ale když jsme odjížděli, počkal si na nás jeden mladší muž a řekl nám o vesnici dál na východě. Ta prý ještě požadavkům toho grázla odolává. Hnali jsme se tam, jak jsme nejrychleji mohli.“

S pohledem na cvičiště se Rafe odmlčel. Nižším a chraplavějším hlasem pokračoval: „Dostali jsme se tam pozdě. Vesnice byla vyhlazena. A všude mrtví... muži, ženy a děti, znásilnění a zmrzačení, mučení a upálení.“ Po chvíli pokračoval tím tichým hlasem: „Úplné peklo na zemi. Nemohli jsme nic dělat. Spáli-li jsme ta těla a vrátili se.“

Nikdo nic neříkal; žádná slova nedovedla zahnat tu neodbytnou představu, to vědomí nespravedlnosti.

Nakonec se Rafe mohutně nadechl a obrátil se k nim. „A co se dělo tady?“

„Vrátil jsem se s prázdnou,“ připustil Logan.

Del se podíval na Garetha a pokrčil rameny: „Zjistili jsme víc – dozvěděli jsme se mnohem víc –, ale je to všechno z doslechu. Nic, s čím bychom obstáli u soudu – nic dost dobrého na to, abychom to odvezli domů.“

„To je ještě ta lepší zpráva,“ povzdechl si Gareth. „Horší je, že Ferrar teď ví jistě, že ho máme na mušce. Že ho prošetřujeme.“

Logan pokrčil rameny. „Tomu se nedalo vyhnout. Je mazaný, nemohl si nevšimnout, že jsme tady na Hastingsův přímý příkaz. Přitom nebyla oznámena žádná mise.“

Rafe přikývl. „Prozatím to nevadí. Když bude vědět, že po něm jdeme, možná udělá nějakou chybu.“

Del zahučel. „Dosud byl neuvěřitelně prohnáný, nechal se nijak usvědčit. Objevili jsme dokonce další dokumenty, v podstatě smlouvy, které uzavřel s různými knížaty. Jenže ten drzý chlap používá v korespondenci svou speciální pečeť Černé kobry a podepisuje se značkou, ne jménem.“

„A má běžné písmo anglického vzdělaného džentlmena,“ dodal Gareth. „Mohl by to být kdokoli z nás.“

Po mrzuté rezignované chvílce se Rafe zeptal: „Kde je James?“

„Zatím ještě nedorazil,“ odpověděl Del. „Čekáme ho dneska – myslel jsem, že přijede dřív, ale musel se zdržet.“

„Nejspíš ta dáma nechce jet rychleji než poklidným cvalem.“ Rafeovi se povedl chabý úsměv, pak se obrátil zpět k volnému prostranství.

„Blíží se nějaká jednotka,“ všiml si Logan.

Ta poznámka přitáhla všechny pohledy ke skupině, která se blížila k branám. Nebyla to plná vojenská jednotka, spíš jízdni doprovod kolem vozu. Pomalý pravidelný krok, který udržovala ta kavalkáda, a zasmušilé výrazy jezdců jim prozradily, že nevezou dobré zprávy.

Uplynula minuta, než se družina přiblížila a projela branami.

„To ne.“ Rafe se odstrčil od zábradlí a vykročil po cvičišti.

Del, Gareth a Logan nespouštěli přimhouřené oči z průvodu. Pomalu se zvedli, pak Del zaklel, všichni tři přeskočili zábradlí a zamířili za Rafem.

Mávl skupině, aby zastavila. Kráčel podél strany vozu a zjišťoval, co se stalo.

Hlavní jezdec, domorodý seržant, sesedl a rychle vykročil za ním. „Je nám to moc líto, sáhibe kapitáne – nemohli jsme nic dělat.“

Rafe jako první došel dozadu k vozu a zastavil se. Tvář mu pod opálením zbledla, jakmile uviděl, co leží na korbě.

Del se přiblížil a spatřil tři těla – byla pečlivě srovnaná, ale ani to nezakrylo stopy zmrzačení, mučení, agónie, která předcházela smrt.

Del nepřítomně vnímal, jak za ním došel k vozu i Logan a pak Gareth. Shlížel na mrtvé tělo Jamese MacFarlanea.

Chvilku jim trvalo, než zaznamenali, že vedle něj leží jeho poručík a desátník jednotky.

Rafe, který viděl víc vražedné práce Černé kobry, než by se dalo snést, se odvrátil a divoce zaklel.

Del ho chytil za paži. Řekl prostě: „Nech to na mně.“

Musel se nadechnout, přímo fyzicky odlepit oči od těch těl, než dokázal zvednout hlavu a podívat se na čekajícího jezdce. „Co se stalo?“

I jemu samotnému zněl vlastní hlas příšerně.

Indický voják nebyl žádný zbabělec. S úctyhodnou vyrovnaností zvedl bradu a postavil se do pozoru. „Byli jsme víc než za půlkou cesty z Poony, když si sáhíb kapitán všiml, že nás pronásledují nějací muži na koních. Jeli jsme rychle, ale pak se sáhíb kapitán zastavil na místě, kde se cesta zužovala, a poslal nás všechny dál. Poručík zůstal s ním a ještě tři další. Sáhíb kapitán poslal nás ostatní rychle dál s dámou.“

Del se podíval na korbu vozu. „Kdy to bylo?“

„Dneska, sáhíbe plukovníku.“

„Kdo vás poslal zpátky?“

Voják přešlápl. „Když jsme se dostali na dohled Bombaje, trvala dáma na tom, abychom se vrátili. Sáhíb kapitán nám nařídil zůstat s ní celou cestu až do pevnosti, ale ona byla tuze rozčilená. Dovolila jen dvěma vojákům, aby s ní jeli do domu guvernéra. Zbytek se vrátil podívat se, jestli můžeme sáhíbu kapitánovi a poručíkovi pomoci.“ Jezdec se odmlčel a pokračoval tišeji: „Ale když jsme dojeli, ležela tam jenom ta těla.“

„Ty další dva z vaší jednotky odvezli?“

„Viděli jsme stopy, jak je vláčeli za koňmi, sáhíbe plukovníku. Mysleli jsme si, že by nebylo k ničemu je stíhat.“

Del navzdory těm tichým slovům a zdání poklidu mezi domorodými vojáky věděl, že to v každém z nich vě.

Stejně jako v něm, v Garethovi, v Loganovi a v Ra-feovi.

Ale nedalo se nic dělat.

Přikývl, ustoupil a odtáhl Rafea s sebou.

„Odvezeme je do nemocnice, sáhibe plukovníku.“

„Ano.“ Podíval se tomu muži do očí a přikývl.

„Děkuji vám.“

Strnule se obrátil, pustil Rafea a vykročil ke kasárnám.

Když stoupali po nízkém schodišti, Rafe jako obyčejně převedl jejich utrápené myšlenky do slov.

„Pro lásku boží, proč?“

Proč?

Ta otázka se jim vracela, proměňovala se a formulovala se zas a zas. James možná byl mladší než oni všichni, ale nebyl nezkušený ani nerozvážený – a nebyl ani ten z jejich pětice, komu se říkalo „Neukázněný“.

„Tak proč tam sakra zůstal, aspoň se *nepokusil* uniknout? Dokud jeli, měli šanci, to přece musel vědět.“ Rafe se svezl do svého křesla u stolu v důstojnickém baru.

Del po chvíli odpověděl: „Měl nějaký důvod.“

Logan se napil araku, který Del objednal místo obvyklého piva. Láhev uprostřed stolu byla už poloprázdná. S přimhouřenýma očima řekl: „Muselo se to týkat guvernérovy neteře.“

„Myslel jsem na to.“ Gareth odložil prázdnou sklenici a natáhl se po láhvi. „Ptal jsem se vojáků, řekli mi, že ta dívka jezdí dobře, jako ďábel. Nezdržovala je. A snažila se ten Jamesův plán odmítnout, ale využil své hodnosti a nařídil jí jet dál.“

„Hmm.“ Rafe vyprázdnil skleničku, pak se natáhl po láhvi. „Takže čím to bylo? James už jednou leží v márnici mrtvý, ale ať se propadnu, jestli se smírím s tím, že tam zůstal z nějakého rozmaru – to by neudělal.“

„Ne,“ zavrtil hlavou Del. „Máš pravdu – on ne.“

„Koukejte,“ ozval se Rafe a podíval se přes verandu. „Promenáda sukní.“

Ostatní se ohlédli. Ty sukně patřily štíhlé mladé dámě – tuze anglické dámě s bledým porcelánovým obličejíkem a hladkými hnědými vlasy, svázanými do uzlu v týle. Zastavila se hned za dveřmi baru a hleděla do šera, prohlížela si skupiny důstojníků, roztroušené po lokále. Pohled jí padl na jejich stůl v rohu, zdržel se, ale pak přišel číšník a ona se na něj obrátila.

Chlapec po jejím dotazu ukázal k nim. Mladá dáma se na ně podívala, napřímila se, poděkovala chlapci a s hlavou vztyčenou se plavně vydala po verandě. Za ní se jako stín plížila indická dívka v sáří.

Všichni se pomalu zvedli, zatímco se k nim ta dáma blížila. Do průměrné výšky jí chybělo pár centimetrů. Vzhledem k tomu, jak vysocí byli a jak zachmuřeně se tvářili, museli působit trochu hrozivě, ale ona nezaváhala.

Než k nim došla, zastavila se a tiše nařídila služce, aby počkala o kousek dál.

Pak pokračovala. Jak se tak blížila, viděli, že má bledou ztuhlou tvář, snaží se přísně ovládat. Oči měla maličko začervenalé, špičku nosíku růžovou.

Ale kulatou bradičku nesla odhodlaně zvednutou.

Když přicházela ke stolu, přejela jim pohledem ne po tvářích, ale po ramenech a límcích – studovala jejich hodnosti. Když se dostala k Delovi, zastavila se a podívala se mu do očí. „Plukovník Delborough?“

Del pokývl. „Madam?“

„Jsem Emily Ensworthová, guvernérova neteř. Já...“ Krátce si změřila ostatní. „Mohla bych vás obtěžovat na slovíčko v soukromí, plukovníku?“

Del zaváhal a pak řekl: „Všichni muži u tohoto stolu jsou mí staří přátelé a kolegové Jamese MacFarlanea. Pracovali jsme společně. Pokud se mnou chcete mluvit kvůli Jamesovi, požádám vás, abyste mluvila přede všemi.“

Chvíli na něj hleděla, zvažovala jeho slova. Přikývla. „Dobře.“

Mezi Loganem a Garethem stálo prázdné Jamesovo křeslo. Nikdo z nich neměl to srdce ho odsunout od stolu. Gareth ho teď slečně Ensworthové přidržel.

„Děkuji vám.“ Posadila se. Přímo před sebou měla ze tří čtvrtin prázdnou láhev araku.

I Del s ostatními usedl.

Slečna Ensworthová na něj pohlédla. „Já vím, že je to troufalost, ale mohla bych požádat o malou sklenku toho...?“

Del se jí podíval do oříškových očí. „Je to arak.“

„Já vím.“

Naznačil chlapci z baru, aby přinesl další skleničku. Než dorazila, pohrávala si slečna Ensworthová pod okrajem stolu s taštičkou. Muži si jí předtím nevšimli; slečna Ensworthová byla pěkně zaoblená, příjemně formovaná a kromě její postavy nic jiného pořádně nezaznamenali.

Chlapec přinesl sklenici a Del nalil dámě poloviční dávku.

Přijala ji, nervózně se pousmála a upila. Nakrčila nos, ale pak si dala odhodlaně větší doušek. Odtáhla sklenici od úst a podívala se na Dela. „Ptala jsem se u brány, řekli mi to. Je mi moc líto, že se kapitán MacFarlane nevrátil zpátky.“

Del s kamennou tváří pokývl. Složil ruce na stole a povytáhl obočí: „Kdybyste nám mohla říct, co se tam všechno stalo, pomohlo by nám to pochopit.“ *Proč*

James obětoval život. To poslední nechal nedořečeno, ale ostatní to jasně slyšeli. Měl podezření, že i slečna Ensworthová.

Přikývla. „Ano, jistě.“ Odkáslala si. „Vyrazili jsme z Poony hodně brzy, kapitán MacFarlane na tom trval a já nebyla proti, takže jsme vyjeli při východu slunce. Zdálo se mi, že chce mít tu cestu rychle za sebou, takže mě překvapilo, když jsme zpočátku vyjeli běžným tempem. Ale pak – a teď si uvědomuji, že to bylo, jakmile jsme nechali město za sebou – přidal a od té chvíle jsme se hnali rychle. Jakmile poznal, že umím jezdit... no, prostě jsme jeli, jak to nejrychleji šlo. Nechápal jsem, proč se tak žene – tehdy ještě ne –, ale jel vedle mě, takže jsem poznala, když uviděl ty jezdce za námi.“

„Můžete říct, jestli to byli vojáci, nebo lupiči?“ zájmal se Del.

Podívala se mu zpříma do očí. „Myslím, že to byli členové kultu Černé kobry – měli na hlavách uvázané černé hedvábné šátky. Slyšela jsem, že je to jejich... znamení.“

Del přikývl. „Správně. Co se tedy stalo, když je James uviděl?“

„Jeli jsme ještě rychleji. Počítala jsem, že jim prostě ujedeme – uviděli jsme je v zatáčce, byli o něco dál po cestě – a zpočátku jsme jim taky ujížděli. Ale pak si to asi museli někde zkrátit, protože se najednou ocitli mnohem blíž. Pořád jsem doufala, že jim ujedeme, ale dostali jsme se na místo, kde silnice procházela mezi dvěma mohutnými skalami, a kapitán MacFarlane se zastavil. Nařídil většině vojáků, aby jeli dál se mnou a postarali se, abych se bezpečně dostala do pevnosti. On a hrstka dalších tam chtěli zůstat a zadržet ty jezdce.“

Odmlčela se, nadechla se, pak si vzpomněla na sklenku v ruce a vyprázdnila ji. „Snažila jsem se mu to vymluvit, ale nedal si říct. Odtáhl mě stranou – dopředu – a dal mi tohle.“ Vytáhla zpod stolu balíček – pergamen, složený a zapečetěný, který ukrýval nějaké listiny. Položila ho na stůl a přistrčila k Delovi.

„Kapitán MacFarlane mě požádal, ať vám to předám. Řekl, že se měl postarat, aby se to za každou cenu dostalo k vám. Musela jsem mu slíbit, že vám to předám... a pak už nebyl na dohady čas.“ S pohledem upřeným na balíček se roztřeseně nadechla. „Slyšeli jsme, jak se ti kultisté blíží, vyli přitom, víte, jak to dělají. Nebyli daleko a... musela jsem jet. Pokud jsem vám to měla předat, musela jsem vyrazit... tak jsem to udělala. On se s několika muži vrátil zpátky a zbytek jel se mnou.“

„A když jste se dostala na dohled bezpečí, poslala jste je zpátky,“ doplnil Gareth tiše. „Udělal jste to nejlepší, co jste mohla.“

Del položil ruku na balíček a přitáhl si ho. „A bylo to tak správné.“

Několikrát zamrkala, zvedla bradu. Dál hleděla na balíček. „Nevím, co v tom je – nedívala jsem se. Ale ať je to cokoli... doufám, že to stálo za všechno, za tu jeho oběť.“ Konečně zvedla oči k Delově tváři. „Nechám to ve vašich rukou, plukovníku, jak jsem slíbila kapitánu MacFarlaneovi.“

Odlepila se od stolu.

Všichni se zvedli, Gareth jí odsunul židli. „Dovolte mi zařídít vám doprovod zpátky do guvernérova domu.“

Gareth pohlédl na Dela a ten přikývl. Nemá smysl zbytečně riskovat.

Jejich dohoda proběhla nad hlavou Emily Ensworthové. Vděčně Garethovi pokývla. „Děkuji vám, majore.“

Pak kývla na Dela a na další dva. „Na shledanou, plukovníku, na shledanou, pánové.“

„Sbohem, slečno Ensworthová.“ Všichni se uklonili a počkali, až ji Gareth odvede, načež se posadili.

Hleděli na balíček, který ležel na stole před Delem. Mlčky čekali, až se Gareth vrátí.

V okamžiku, kdy dorazil, vzal Del balíček. Odstranil vnější list a rozložil ho. Ukázalo se, že je prázdný. Chránil jediný dokument, dopis s už rozlomenou pečetí.

Del dopis rozložil a rychle ho prolétl. Rozhlédl se, naklonil se nad stůl a tichým hlasem ho přečetl nahlas.

Dopis byl adresován jednomu z mocnějších maráthských knížat, jistému Govindu Holkarovi. Začal docela nevinně, jen společenskými zprávami z kruhů, kterým se volně říkalo omladina guvernérova úřadu. Ale po prvních odstavcích se tón dopisu změnil, pisatel Holkara nehorázně pobízel, aby získal více mužů a zdrojů pro kult Černé kobry.

Čím déle Del četl, tím víc se mračil. Když se dostal na konec, uzavřel to slovy: „A jako obvykle je to podepsáno značkou Černé kobry.“

Nechal si dopis vyklouznout z prstů na stůl a zavrtil hlavou. „Není tu nic víc, než co už máme – a James věděl, že to není nic nového.“

Gareth se po dopise natáhl. „Musí v tom být něco víc – něco skrytého.“

Del se opřel v křesle. Cítil se podivně vyhaslý. Díval se, jak Gareth mlčky prochází dopis. Po chvíli zvedl hlavu a zachmuřeně jí zavrtil. „Pokud to tam je, tak to nevidím.“

Logan si vzal list, přečetl si ho, potřásl hlavou a podal dopis Rafeovi v rohu.

Tomu netrvalo dlouho si list prostudovat. Svezl se v křesle, dopis držel na délku paže od očí. „Proč?“ Zatrásl jím. „Sakra, Jamesi, proč jsi obětoval život kvůli tomuhle? Nic v tom přece není!“

Rafe hodil papír na stůl. Dopadl tam obráceně. Zamračil se na něj. „Tohle nestojí ani za –“

Když nepokračoval, Del se na něj podíval a viděl, že hledí uchváceně na dopis, jako by se ten list papíru proměnil na Černou kobru osobně.

„Ach bože,“ vydechl Rafe. „To nemůže být pravda.“ Natáhl se po dopise.

Poprvé za všechny ty roky, kdy Del Rafea Carstairse znal, viděl, jak se mu třese ruka.

Rafe zvedl dopis, přitáhl si ho k očím, hleděl...

„Je to ta pečeť,“ prohlásil Rafe pevnějším hlasem. Naklonil se a obrátil dopis, podržel ho tak, aby ostatní měli před očima pečeť, z velké části neporušenou. „Použil vlastní pečeť. Ten zatracený Ferrar konečně udělal chybu a James – náš James s bystrýma mladýma očima a ještě bystřejším mozkiem – to objevil.“

Gareth se natáhl a vzal dopis. Znal Ferrarovu pečeť nejlíp; to on osobně prohledal stůl toho muže. Pečlivě studoval otisk, pak vzhlédl a podíval se Rafeovi do očí. Přikývl. „Je jeho.“ Potlačované vzrušení, které z nich sálalo, se dalo skoro nahmatat.

Del se zeptal: „Mohl by se vymluvit, že někdo tu pečeť ukradl a použil ji, aby ho do toho zapletl? Například někdo z nás?“

Garethovi se pomalu rozléval po tváři úsměv. Podíval se na Dela. „To by nešlo. Je to pečetní prsten a Ferrar ho nikdy nesundává z malíčku. Vlastně by to šlo jedině tehdy, kdyby přišel o prst. Všichni úředníci